Ἀδριανούπολις.

Δημόσια κτίσματα. Ἄγνωστα ἀλλοῦ.

Τὸ τεῖχος τῆς Ἀδριανούπολης 1361.

Σημειῶται ἀπὸ τὰ ἐφημερίδια τὰ ἑλληνικὰ ἀπὸ Ν. Ἔτος 18 1914. σ. 3.

Τὸ ἔργον περὶ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀρχαίου τείχους τῆς Ἀδριανουπόλεως ἀνέλαβεν ὁ ἀρχαῖος φίλος τῆς Ἑλλάδος Parkley τὸ 1837, ὅτε ἐπεσκέφθη αὐτὴν ὁ Κοκκώνης, δὲν ἀνεφέρεται πάντως εἰς τὴν παλαιοτέραν τῆς πόλεως καὶ ἀγνοουμένην τὸ 1829 ὑπὸ τῶν Ῥώσσων, τῆς ὁποίας ἔγινε ἀναφορὰ καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς μέρος ἀπὸ τοῦ τουρκικοῦ χρόνου. Τῶν δημοσιευθέντων ὑπ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀμυκαλὶ κατὰ τὸ 1361, τὸ προσκτισθὲν κατὰ τὸ 1353 ὑπὸ τοῦ σουλτάνου τοῦ βασιλέως Καντακουζηνοῦ Τούρκου. Τότε δὲ διετηρήθη ἀκόμη πολὺ ὑπὸ τὴν ὄψιν τῶν ἀρχαιοτέρων ἀμύνων καὶ κατασκευῶν τῆς ἀρχῆς μετὰ τῶν κατακτητῶν τείχους τῆς Θράκης κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ὑπὸ Ῥαζάνων, Βουλγάρων καὶ Ἑλλήνων, ἀφοῦ μάλιστα τοῦτων ἔγινεν ἐν τῶν δύο λίθων. Ἐπειδὴ δὲ σχεδὸν ἅπαν ἐρειπώσεως τὰ ἱστορικὰ ἀρχαῖα εἶναι σύγχρονα τῶν χρόνων, τὸ ἄρθρον τοῦτο δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ὡς τὸ παλαιότατον τῶν ἱστορικῶν δημοσίων ἀρχαίων μας].

(ἀκολουθεῖ)

Ἀδριανούπολις

Δημοτικά ᾄσματα. Ἅλωσις αὐτῆς.

Τὸ Κρούσος τῆς Ἀντριανουπόλεως 1361

Γάνδόνια τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰ πουγιά τῆς
Δύσης κλαίγουν ἀργά, κλαίγουν ταχά, κλαίγουν τὸ μεσημέρι,
κλαίγουν τὴν Ἀντριανούπολιν τὴν πολυπρουσημένη,
ὁποῦ τήνε προυσέψανε οἱ τρεῖς γεορταῖς τοῦ χρόνου·
τοῦ Χριστουγέννου γιὰ κηρί, καὶ τοῦ Βαγιοῦ γιὰ βάγια,
καὶ τῆς Λαμπρῆς τὴν Κυριακή γιὰ τὸ Χριστὸς ἀνέστη.

Ἐν. 5. 6. Ἡ ἅλωσις τῆς Ἀδριανουπόλεως ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1205 ἔγινε τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Πάσχα. Τῶν ἄλλων ἁλώσεων ἡ ἡμέρα δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστή. Ἐνδέχεται ὅμως οἱ δύο οὗτοι στίχοι νὰ ἀναφέρωνται εἰς τὴν σύμπτωσιν τῆς καταστροφῆς εἰς ἡμέρας ἑορτῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ